

POSTANOWIENIE

Dnia 29 maja 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Plóciennik (przewodniczący)

SSN Jerzy Grubba

SSN Józef Szewczyk (sprawozdawca)

w sprawie A.W.

skazanego z art. 291 § 1 k.k. w zb. z art.294 §1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

i art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 29 maja 2018r.,

wniosku obrońcy skazanego o wznowienie postępowania,

prawomocnie zakończony wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 20 grudnia 2016 r., sygn. akt II AKa [...],

utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w W.

z dnia 8 października 2015 r., sygn. akt XVIII K [...],

na podstawie art. 544 § 2 k.p.k. i art. 639 k.p.k.

p o s t a n o w i ł :

- 1. oddalić wniosek;**
- 2. obciążyć wnioskodawcę kosztami sądowymi postępowania o wznowienie.**

UZASADNIENIE

Obrońca skazanego A. W. w dniu 15 marca 2018 r. (data prezentaty) złożył wniosek o wznowienie postępowania, prawomocnie zakończony wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 20 grudnia 2016 r., sygn. akt II AKa [...],

utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w W. z dnia 8 października 2015 r., sygn. akt XVIII K [...]. Jako podstawę prawną wznowienia wskazał przepis art. 542 § 1 k.p.k. oraz art. 540 § 1 pkt 2 lit. a oraz art. 547 § 2 k.p.k.

W uzasadnieniu wniosku obrońca podniósł, iż w sprawie ujawnił się nowy dowód, nieznany dotychczas Sądom, ani skazanemu w postaci informacji z dnia 23 stycznia 2018 r. Centralnej Bazy Danych Osób Pozbawionych Wolności, z której wynika, że w czasie od 21 stycznia 2004 r. do 6 lipca 2004 r. A.W. był tymczasowo aresztowany i przebywał w Areszcie Śledczym w W.

Obrońca wniósł o uchylenie wyroków Sądów I i II instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na wniosek prokurator Prokuratury Krajowej wniósł o jego oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Złożony przez obrońcę skazanego wniosek o wznowienie postępowania jest bezzasadny i to w sposób oczywisty.

Przepis art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k. – podany przez obrońcę jako podstawa wniosku – stanowi, iż postępowanie sądowe zakończone prawomocnym orzeczeniem wznowia się, jeżeli po wydaniu orzeczenia ujawnią się nowe fakty lub dowody wskazujące na to, że skazany nie popełnił czynu (...).

W uzasadnieniu wniosku obrońca wskazał jedynie na załączoną przez skazanego – do osobistego wniosku – informację, z której wynika, że w czasie od dnia 21 stycznia 2004 r. do dnia 6 lipca 2004 r. A.W. był tymczasowo aresztowany i przebywał w Areszcie Śledczym w W. W ocenie obrońcy oczywistym jest, iż: „nie mógł on w tym okresie popełnić zarzucanych mu czynów, bowiem owy dowód całkowicie przeczy okolicznościom ustalonym przez Sąd na podstawie zebranego materiału dowodowego”. Z lakonicznej treści wniosku obrońcy wynika zatem, iż kwestionuje on możliwość popełnienia przez skazanego przestępstwa ciągłego w okresie od 13 stycznia 2004 r. do 19 września 2006 r.

Wyrokiem Sądu Okręgowego w W. z dnia 8 października 2015 r., sygn. akt XVIII K [...], A.W. został skazany za przestępstwo ciągłe z art. 291 § 1 k.k. w zb. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 12 k.k., popełnione w czasie

od 13 stycznia 2004 r. do dnia 19 września 2006 r., na karę 2 lat pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości stawki dziennej na 100 zł. Sąd Okręgowy przyjął, że czyny zabronione wchodzące w skład wyżej wymienionego przestępstwa ciągłego zostały popełnione w następujących datach od:

- 1) 13 stycznia 2004 r. do 19 września 2006 r.;
- 2) 25 maja 2005 r. do 19 września 2006 r.;
- 3) 1 - 2 sierpnia 2005r. do 19 września 2006 r.;
- 4) 29 października 2005 r. do 19 września 2006 r.;
- 5) 31 października 2005 r. do 19 września 2006 r.;
- 6) 13 maja 2006 r. do 19 września 2006 r.;
- 7) 25 - 26 maja 2006 r. do 19 września 2006 r.

Z opisu tego czynu wynika, iż w wymienionym okresie w K., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi sprawcami, z góry powziętym zamiarem, w krótkich odstępach czasu, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, udzielił pomocy w zbyciu mienia o łącznej wartości 739.819 zł, o którym wiedział, że pochodzi z kradzieży samochodów dokonanych w dniach: 13 stycznia 2004 r.; 25 maja 2005 r.; 1 - 2 sierpnia 2005 r.; 29 października 2005 r.; od 31 października 2005 r. do 2 listopada 2005 r.; 13 maja 2006 r.; 25 - 26 maja 2006 r.

Zestawiając zatem daty, w których skazany popełnił przypisane przestępstwo ciągłe z okresem jego tymczasowego aresztowania w okresie od 21 stycznia 2004 r. do 6 lipca 2004 r., w żaden sposób nie można podważyć poczynionych przez Sądy w tym zakresie ustaleń faktycznych. Bezspornie pobyt skazanego w areszcie w wyżej wymienionym czasie nie wykluczał możliwości popełnienia przypisanego mu przestępstwa.

Jak słusznie zauważył prokurator w odpowiedzi na wniosek, ani skazany ani jego obrońca nie podali innych okoliczności niż samo porównanie dat, które miałyby wskazywać na to, że tymczasowe aresztowanie w wymienionym okresie wyklucza popełnienie siedmiu czynów zabronionych opisanych w konkluzji kontestowanego wyroku. Wnioskując o wznowienie postępowania obrońca nie dokonał weryfikacji wskazanych dat z opisem przestępstwa ciągłego, za które

A.W. został skazany. Bezkrytycznie przyjął także, że ów ujawniony „nowy dowód” nieznany był dotychczas Sądom i skazanemu.

Biorąc powyższe rozważania pod uwagę, Sąd Najwyższy wniosek obrońcy o wznowienie postępowania oddalił.

Na podstawie art. 639 k.p.k. obciążył skazanego kosztami sądowymi niniejszego postępowania.